

Životopis – Jürgen Reichenbach

Pan Reichenbach se narodil v Berlíně 11. března roku 1945. Brzy po jeho narození se otec, matka a dva mladší sourozenci přestěhovali na venkov, do vesnice jménem Pitchen. Zde jeho otec Herbert Reichenbach působil jako evangelický farář.

Na počátku 50-tých let se celá rodina vrátila zpět do Berlína. Domov našli ve východní zóně.

Otec rozhodl, že Jürgena zapíše do církevní - evangelické školy. Žádná taková se ve východní části Berlína nenacházela, a tak od 1. 9. 1951 až do 31. 8. 1961 absolvoval základní školu na západní straně Berlína dovršením 10. třídy.

Politické události mu neumožnily dokončit poslední rok studia a získat tak zároveň i středoškolské vzdělání, musel nastoupit do pracovního poměru.

Od 1. 9. 1961 byl zaměstnán u "Berliner Stadtsynodalverband". Během tohoto zaměstnání se mu při večerním studiu podařilo v Berlíně na škole "Alexandra von Humboldta" v červnu 1963 odmaturovat, a tak získat středoškolské vzdělání.

V době, kdy mladí lidé poznávají svět, jsou obklopeni svými vrstevníky a užívají si mládí, ocitl se pan Reichenbach zcela osamocen. Spolužáci zůstali za Berlínskou zdí, doma kamarády neměl, neboť většinu svého volného času strávil cestou do a ze školy. Stal se z něj velký introvert a jeho jedinými a velkými kamarády se staly knihy a hudba. Stal se předplatitelem Státní berlínské opery, kam pravidelně (2x měsíčně) docházel na operní představení. Miloval opery Verdiho a Wágnera. Nejvíce ho oslovila Verdiho opera Nabucco, kterou jako velmi mladý shlédl několikrát. V osudu Židů viděl paralelu s východními Němci - rozdělený národ, cizinci ve vlastní zemi..... a sborový zpěv Židů z této opery v něm vyvolával pocity solidarity, sounáležitosti a tuto píseň považoval za hymnu odpůrců komunistického režimu. Velmi záhy byla tato opera z repertoáru Státní opery zcela stažena. Velkým smyslem života se pro něj staly též společenské tance. Zálibu v nich získal, když v 17 letech začal navštěvovat taneční kurz. Se svojí taneční partnerkou jeden čas tancovali i na vrcholové úrovni a umísťovali se v nejvyšších republikových soutěžích. Tato jeho životní etapa skončila, když si našel vážnou známost.

Na dovolené v Bulharsku se seznámil s Češkou Jitkou, dívkou z Gottwaldova (dnešní Zlín). V jejich případě platilo, že láska hory přenáší. Jürgen neuměl česky, Jitka německy, ale francouzština pro ně byla naprosto dostačující. O prázdninách r. 1968 se vzali. Na podzim téhož roku nastoupil na povinnou vojenskou službu, kterou dokončil v dubnu 1970. Mezitím se jim v roce 1969 narodila dcera Claudia a v listopadu r. 1970 dcera Regina.

Po vojenské službě pan Reichenbach změnil povolání a začal pracovat jako strojník řídicí techniky na Akademii věd NDR. Působení na akademické půdě v něm probudilo touhu studovat. Ani tentokrát se jeho přání nevyplnilo. V NDR totiž platilo nařízení, že ti, kteří absolvovali vojenskou službu, nemohou nastoupit na vysokoškolská studia... Jeho tužby po studiích tak zůstaly navždy nevyslyšeny.

Protože byl ale živitelem rodiny a působení na akademické půdě mu nezajišťovalo tolik finančních prostředků, jak by si představoval, rozhodl se po 4 letech změnit povolání.

V letech 1975 – 1978 pracoval jako čistič oken u firmy VEB Glas- und Gebäudereinigung.

V této době stál také před životním rozhodnutím. Jeho manželka Jitka se nesrovnala se životem v NDR a toužila se vrátit domů, do Čech. Aby pan Reichenbach udržel rodinu, rozhodl se jí vyhovět. Než se z NDR odstěhovali, museli se zbavit všeho majetku a veškerou hotovost uložit do banky. Na cestu do Československa se vydali se 300 korunami v kapse a každý s jedním kufrem osobních věcí. Než přijeli do ČSSR, zajistil pan Reichenbach pro svoji rodinu na 1 rok bydlení v Merklíně a zároveň začal pracovat u Lesního závodu Horní Blatná jako lesní dělník.

V roce 1980 začal v Kolové u Karlových Varů stavět rodinný dům, který se mu podařilo převážně vlastními silami za 1 rok postavit. Po přestěhování do Kolové změnil i pracoviště a do roku 1983 pracoval ve výrobním družstvu Chebana v Chebu. Od roku 1983 byl pak zaměstnán v Lesním závodě Žlutice, Polesí Pila jako dřevorubec, kde pracoval až do důchodu.

Ani tak zásadní rozhodnutí jako odstěhování se z rodného Německa do cizí země, překonávání jazykové propasti, častokrát i nenávistné komentáře vůči svému původu rodinu nezachránilo a manželé se po 17 letech rozvedli.

Po letech se pan Reichenbach znovu oženil se Zdeňkou, obě jeho dcery vystudovaly vysoké školy. Jedna zůstala žít v Čechách, druhá se odstěhovala do rodného Berlína.

Pan Reichenbach toho, že se přestěhoval a začal žít v cizí zemi, nikdy nelitoval a nikdy neuvažoval o návratu do Německa.